

Sygn. akt V U 191/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Krupińska

Protokolant: Anna Matwiejuk

po rozpoznaniu w dniu 7 czerwca 2013 roku w Białymstoku

na rozprawie

sprawy S. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania S. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 28 grudnia 2012 roku Nr (...)

I. Zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje S. K. rentę okresową z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z 01 lipca 2011 roku poczynając od 20 marca 2013 roku do 19 lutego 2014 roku.

II. Orzeka, iż organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt VU 191/13

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 28.12.2012r. wydaną na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków i chorób zawodowych (Dz.U. Nr 167, poz. 1322 z 2009r. ze zmianami) odmówił S. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, zaistniałym w dniu 01.07.2011r., ponieważ Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 18.12.2012r. nie stwierdziła niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył S. K. podnosząc, iż do wypadku w dniu 1 lipca 2011r. pracował jako monter konstrukcji stalowych, spawacz. Aktualnie stan zdrowia nie pozwala jemu na kontynuowanie zatrudnienia.

Wskazując na powyższe wnosił zmianę decyzji i przyznanie świadczenia.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje;

Odwołanie jest uzasadnione, dlatego zaskarżona decyzja podlegała zmianie.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z 30.06.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. nr 167, poz. 1322 z 2009r. ze zmianami) renta z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej.

Wnioskodawca urodzony (...), z zawodu mechanik maszyn budowlanych, zatrudniony w (...) Spółka Akcyjna jako spawacz, monter konstrukcji stalowych, operator suwnic w dniu 1.07.2011r. uległ wypadkowi przy pracy doznając urazu czaszkowo – mózgowego w wyniku upadku na jego głowę ciężaru z wysokości 7 m. Doznał także urazu głowy z stłuczeniem mózgu, złamania łuski czołowej i ciemieniowej po stronie prawej, rany w okolicy ciemieniowej prawej (k.13, opinia biegłego). Okoliczności wypadku nie były kwestionowane przez organ rentowy.

Renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje z ubezpieczenia wypadkowego.

Zgodnie z treścią art. 17 ust. 1 ustawy wypadkowej przy ustalaniu prawa do renty wypadkowej z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiedni przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

W myśl art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Kwestią sporną w niniejszej sprawie było więc ustalenie, czy wnioskodawca jest całkowicie bądź częściowo niezdolny do pracy w rozumieniu powyższego uregulowania i czy niezdolność ta pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy z 1.07.2011r.

W tym celu Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych z zakresu neurologii i psychiatrii, którzy po zbadaniu wnioskodawcy i zapoznaniu się z całością dokumentacji medycznej rozpoznali: Organiczne zaburzenia osobowości i nastroju, organiczne zaburzenia osobowości i zachowania, stan po urazie głowy ze stłuczeniem mózgu i złamaniem kości czaszki – ciemieniowej i czołowej po stronie prawej i orzekli o częściowej niezdolności do pracy odwołującego istniejącej od 20 marca 2013r. na rok, pozostającej w związku przyczynowym z wypadkiem przy pracy z 1.07.2011r.

W uzasadnieniu swojego stanowiska biegli podkreślili, iż odwołujący z wywiadem urazu głowy ze stłuczeniem mózgu. Był leczony szpitalnie – neurologicznie, farmakologicznie i rehabilitacyjnie. Biegła psychiatra nie zgodziła się z oceną stanu psychicznego i rozpoznaniem po rehabilitacji leczniczej i wynikami badań psychologa konsultanta ZUS. Stwierdzono wówczas (k. 9) zaburzenia adaptacyjne (28.02.2012r. – 28.03.2012r.) oraz, że odwołujący nie wymaga leczenia psychiatrycznego. Konsultant psycholog zaprzeczył istnieniu dysfunkcji organicznej w OUN, podkreślając, że obniżone wyniki w testach mogą mieć podłoże „sytuacyjne”. Zdaniem biegłego psychiatry gdyby rzeczywiście opiniowany miał zaburzenia adaptacyjne, to powinny one ustąpić po 6 miesiącach i mieć inny obraz kliniczny. Natomiast ubezpieczony jest pod stałą opieką PZP od 21.05.2012r., tj. po kilku miesiącach od zakończenia rehabilitacji. Wykonywane w PZP badania psychologiczne wykazały wtórne obniżenie funkcji poznawczych, szczególnie osłabienie pamięci z konkretyzacją myślenia (k. 43). Pomimo systematycznego leczenia w dalszym ciągu utrzymuje się spowolnienie psychoruchowe z zaburzeniami nastroju i objawami lękowymi. W aktualnym badaniu klinicznym psychiatrycznym widoczne są wyraźne cechy „organiczności” jak ubóstwo wypowiedzi, problemy z doбором odpowiedniego słownictwa z cechami afazji, drobiazgowość, persewercja, labilność afektywna, męczliwość psychofizyczna. Badania KT głowy z 01.07.2011r. potwierdzają obecność zmian o charakterze malacyjnym w lewej okolicy czołowej, skroniowej i prawej półkuli mózdzku. Zgłaszane zaburzenia pamięci i uwagi obniżają

globalny poziom funkcji intelektualnych, powodują istotne zaburzenia funkcjonowania i uzależniają opiniowanego od opieki innych osób. Relacjonowane upośledzenie funkcjonowania koresponduje z aktualną autoprezentacją pacjenta i wynikami badań psychologicznych (k. 43). Obecnie nasilenie dolegliwości powoduje znaczne ograniczenie w zatrudnieniu.

Reasumując biegli uznali opiniowanego za częściowo niezdolnego do pracy na rok od 20.03.2013r. (k. 14, opinia biegłych).

Opinia biegłych nie była kwestionowana przez organ rentowy (k. 33).

Sąd uznał opinię za rzetelną, wnikliwą i przyjął za podstawę wyrokowania.

Do 23.12.2012r. odwołujący był uprawniony do świadczenia rehabilitacyjnego. Wniosek o rentę złożył w dniu 2.11.2012r. Zatem prawo do renty wypadkowej należało przyznać od 20.03.2013r. – zgodnie z treścią art. 129 ustawy o emeryturach i rentach FUS.

Z przytoczonych powyżej powodów należało zmienić zaskarżoną decyzję na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc.

Jednocześnie sąd stwierdził brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do przyznania świadczenia na podstawie art. 118 ust. 1a cytowanej na wstępie ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Do wydania prawidłowego wyroku w przedmiotowej sprawie niezbędne było bowiem przeprowadzenie przez sąd postępowania dowodowego, w tym dopuszczenie dowodu z opinii biegłych w celu ustalenia istnienia niezdolności do pracy.